

LA CAMPANA DE GRACIA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA
AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115. - BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. - ESTRANGER, 2'50

Electors i fumadors

A Catalunya s'han celebrat les eleccions provincials. A Catalunya, i no pas a Espanya, perquè en el restant de l'Estat espanyol no es pot dir ben bé que hi hagi hagut eleccions. Fora de Catalunya, amb prou feines han tingut esment de les eleccions els candidats mateixos. A Madrid, els mauristes han donat una mica d'animació a la lluita electoral. Però en les altres terres del feude polític castellà, veritablement no hi ha hagut lluita. Només lluiten en aquest món les coses vives. I els partits del règim, que tenen l'usdefruit de la finca política d'Espanya, són munts d'escombraries en descomposició.

¿Qui són els atrevits que malparlen del Govern Allendesalazar i especialment del President del Consell? Potser no hi ha avui cap altre home a Espanya que representi amb fidelitat com el senyor Allendesalazar la psicologia de l'espanyol contemporani. En el país de les cúes dels estancs, el capítol de la Tabacalera ha d'ésser, per dret propi, el capítol del Govern.

Perquè hi ha d'haver eleccions, a Espanya? A Espanya hi ha fumadors, però no hi ha electors. La gent fa cúa per a comprar tabac, però no per a anar a votar. L'únic recurs per a fer votar la gent espanyola, seria posar els col·legis electorals als estancs, presídts per l'estanquer o per l'estanquera. No és als estancs on hi ha pintada la bandera espanyola?

MÉS ESPERIT CONSTRUCTIU

Ha pronunciat el seu discurs, contra els projectes d'En La Cierva, el senyor Cambó. Sembla—no coneixem més que l'extracte—un discurs perfectament arquitectònic, on no s'ha deixat res a la improvisació. Absolutament res. Ni la lletra, ni l'esperit. Ni la doctrina, ni les intencions. El senyor Cambó, altra volta, ha deixat d'ésser l'home dels principis per a afermar-se com a home de pràctiques materialitzacions.

Ja fa temps que el senyor Cambó prescindeix del nacionalisme, i la seva minoria no és res més que un matí de la majoria conservadora. Cap de les preocupacions catalanes, fins les perentòries de la Mancomunitat reduïda a una precària vida pel regateig de les seves facultats tributàries, han empès al senyor Cambó. Però quan En La Cierva ha imaginat un plan de reconstitució nacional que ell dirigiria des del ministeri de Foment, ha sortit el senyor Cambó, amb esperit de

boligueta, oposant-s'hi. Entre Catalunya i els ferrocarrils, el «leader» nacionalista no ha dubtat.

I no ha dubtat perquè aquest no era un plet polític, sinó d'advocats directors de polítiques financeres, que han tingut per audiència el Parlament. Els ferrocarrils, la matèria pledejable, i la forma de domini damunt d'ells, la doctrina de discrepància. En La Cierva ha estat sempre advocat a l'engròs, com En Cambó, i, naturalment, no han topar per una qüestió de principis, sinó per una de interessos.

Hi ha, no obstant, un aspecte en l'actitud d'En Cambó, que tot regirant-se contra d'ell, el disculpa. El senyor Cambó—és aquesta vella creència nostra—ha iniciat un nacionalisme espanyolista que un dia el porta a Covadonga, altre el fa parlar contra les intervencions del capital ianqui, altre el fa canalitzar el diner espanyol vers empreses internacionals, altre el porta a adoptar posicions germanòfiles.

Doncs, apart l'aplicació del seu professionalisme financer, hi ha en el discurs d'En Cambó una continuació de la seva política espanyolista. La preocupació per l'enfortiment d'Espanya és evident, i la defensa de la

Hisenda de l'Estat espanyol el porta a un discurs apoteòsic. Però, entretant, la hisenda de la Mancomunitat s'esllangueix, acompanyada del seu silenci. I és que els futurs ferrocarrils de la Mancomunitat són de via estreta, i els que's disputa amb En La Cierva de via ampla.

PARADOX

Tot plegat, aigua de malves

Es parla de no sabem quina mena de complicacions que poden aparèixer en el cel polític, que és indubtablement el més terbol i més nuvolós de tots els cels.

Arrenca la temensa del fet de que algunes camarilles parlamentàries — pomposament batejades amb el nom de grups polítics—retirin la protecció que d'una temporada ençà, venien dispensant al govern.

Apostariem doble cont a senzill, que no obeeix la determinació dels escamots de referència a cap mòvil enlairat. Ens jogariem un peix a que—de confirmar-se els auguris que's fan córrer—respondria la resolució dels parlamentaris pertorbadors, a causes de índole particularista i personal. Coneixem prou i massa el panyo, per a saber-lo que representen certa mena de protestes que acaben sempre aixamplant el lloc assignat a cada interessat a la menjadora.

Respongui el fet a aquesta o a l'altra causa, és lo cert que comencen a circular remors de crisi; que mancat de l'apoi dels que s'havien dit fins ara incondicionals del ministeri, hi ha qui sospita veure en el govern Allendesalazar una esquerra, que molt bé podria convertir-se en començ d'enrunament.

D'arribar aquest cas, no restaria al soldat inconegut que ocupa el cap del banc ministerial, altre camí que agafar-se a la règia prerrogativa, en sollicitud de que se l'autoritzi per a reforçar el seu Estat Major amb els tradicionals mitges soles i talons.

En els darrers vinticin anys, ha passat Espanya per totes les proves.

Solament un poble completament masell, sense consciència nacional, sense ànima col·lectiva, és capaç d'aguantar la tongada inacabable de malvestats desencadenades damunt dels infeliços espanyols, indiferents davant de la joia, com davant del dolor; atuits del tot, i resignats.

En l'espai d'un quart de segle—per a no remontar-nos més enrera—ha sigut aquesta pobre terra nostra en que mal vivim, teatre de tota mena de lluites; instrument d'experimentació per als més oposats sistemes de govern; camp abonat per a totes les provatures de caràcter econòmic i social. Ultra haver assistit a la desaparició d'un imperi colonial, hem perdut els espanyols el temps i els quartos. Sortosament, servem la paciència, virtut inextingible en la nostra raça.

I pel fet vulgaríssim de que unes dotzenes de professionals de la política es declarin transitoriament la rebeldia, es preté donar a la massa la sensació de que el moment és poc tranquil·litzador i de que ens menacen greus perills?

Lo millor que els al·ludits poden fer, és tornar-se'n al llit, que això és la lluna. La part d'opinió sana, quants no han fet de la política escambell per als seus negocis, estan, de fa temps, curats d'espants. En el fons i en la forma, se'ls endona lo mateix que els diputats fins ara adictes neuguin la seva col·laboració al govern, com que li refermin la protecció que fins ara han vingut prestant-li.

Es diu que per a no ajudar a entorpir l'acció del govern, s'ha pregat an En Maura que desisteixi de pronunciar un discurs d'oposició que segons sembla, té anunciat.

Treball debades. Ja pot parlar En Maura, i darrera d'En Maura, els cimals que ho desitjin.

Així com així, hem d'escoltar-los com qui sent ploure...

Menaces de tempesta...
Tot plegat, aigua de malves.

Els projectes d'En La Cierva

ot lo que signifiqui una millora, un avenç, una renovació, ha de merèixer la nostra simpatia. Criticar per vici, desconfiar per sistema, mal-parlar per passió constitueix una tasca negativa de la que som acèrrims enemics.

Però en el cas actual el pessimisme és fonamentat. Els plans del senyor La Cierva no obeeixen a un ferm propòsit d'una renovació profunda de la vida nacional, sinó senzillament a un desig de lluiment personal anunciant uns propòsits espantosos pel sol plaer de veure als badoes obrint uns ulls com unes taronges.

Ademés, encara que els plans fossin fills d'un home de bona voluntat, fracassarien en les mans dels homes que actualment dirigeixen la cosa pública. No pot confiar-se en que sapiguem construir noves xarxes de ferro-carrils, una gent que no sab conservar mitjançant les poques carreteres que tenim a Espanya.

Els projectes no estan malament, però per a portar-los a la realitat és necessari un canvi radical de règim arrencant el poder de les mans de les milloques mal intencionades que fa tants anys tenen agavellats els destins d'Espanya.

Una forta millonada sàvia i honradament distribuïda en canals de regadiu, en vies de comunicació, en escoles professionals i en les demés obres de cultura i benestar que tanta falta fan en el nostre país, fora una obra de regeneració i de pau social. Si en el treball de la terra hi trobés el pagès una vida pròspera, no l'abandonaria venint, com fa avui, a entrar a la vida de ciutat. L'exemple el tenim a casa amb el pla d'Urgell que era un ermot i amb el canal s'ha tornat un país fèrtil d'una riquesa i una vida exuberant.

Queden encara a Espanya molts trossos de desert que podrien convertir-se en oasis. Hi han moltes riqueses que per falta de vies de comunicació geuen en l'inactivitat. La falta de cultura manté en molts espanyols uns instints semi-salvatges i unes bones escoles podrien convertir-les en homes de profitosa civilitat.

No'ns espanten els projectes atrevits. Lo que ens fa por és que siguin mans potineres les que hagin de realitzar-los.

JEPH DE JESPU

La girada de Lenin

tant com nosaltres hem censurat a Lenin, i ara ens veiem en el cas d'aplaudir-lo! L'aplaudem, en efecte, per haver tingut prou coratge per a proclamar,

davant de Rússia i davant del món, que s'ha equivocat de camí i que per la dressera del comunisme dictatorial no es va enlloc.

Lenin ha anat rectificat, en els darrers temps, els seus procediments de govern i les seves concepcions econòmiques. Però ara aquestes rectificacions han arribat a ésser tan importants, que han pres el caràcter de una veritable girada. No direm que En Lenin s'hagi girat la casaca comunista a l'inrevés. Però sí que direm que l'ha retallada, convertint-la en un gec reformista.

Reformista! Sí, sí, aquest és el mot. Lenin s'ha fet reformista. No volem dir que s'hagi fet del partit del senyor Melquiades Alvarez, sinó que s'ha declarat contrari a l'implantació integral de les doctrines comunistes i de transaccions econòmiques, polítiques i internacionals. Els nostres extremistes, que sentien una mena d'horror per la paraula reformista, fins al punt que en feien una acusació i un insult, es troben ara que el seu capítol ídol i profeta es passa al reformisme des del cim mateix de la República dels Soviets.

Potser encara hi hagi incrèduls sistemàtics que diguin que tot això de les rectificacions de Lenin són falòrnies, mentides fabricades a Helsingfors i recollides per la premsa burgesa. Però aquí hi ha, per si no n'hi hagués prou amb les altres proves, les declaracions interessantíssimes fetes a Londres pel famós representant sovietista Krassin. Aquest ha confirmat l'enfonsament econòmic de Rússia, on l'assaig comunista ha dut al poble, als mateixos treballadors a qui es volia redimir, al treball forçat i a la fam.

«Lenin, ha declarat Krassin, s'ha adonat que es trobava sol a les posicions avançades on havia arribat, i comprèn que ha de realitzar una retirada estratègica.» Ja ho entenem. Les retirades estratègiques les realitzaven, en la gran guerra, els que perdien. Lenin, com a home de principis i com a organitzador polític i econòmic la perdut. I es retira estratègicament, no del poder, sinó dels principis.

Fa màquina enrera. Pacta amb els pagesos anticomunistes, que volen per a ells la propietat de la terra que conreen. Pacta amb els governs capitalistes estrangers. Pacta amb

els banquers multimilionaris. Cedeix als capitalistes estrangers la explotació de les riqueses naturals de Rússia, que en el paradís soviètic jeuen inaprofitables mentre la gent es mor de fam.

Què vol dir això? Vol dir que el camí del comunisme integral, del cappingrament total, del miracle obrerista, és un camí errat. El món no pot transformar-se com la decoració d'una comèdia de màgica. Els qui volem de tot cor la renovació del sistema social i la emancipació de l'obrèr, però que no ens hem deixat enlluernar pels mirallets del misticisme comunista, podem afirmar avui que Lenin, desdint-se, ha acabat per donar-nos la raó.—FULMÉN.

A UNA MONJA

Era al apuntar el dia que os he vist per la ciutat: venieu d'acomplir un deure d'amor, de seny i de pau. Venieu de tenir compte les engúnies d'un malalt, a peixar-li medicina, a veïllar-lo, a atemperar les frisances desbridades del seu pols avalotat. Excelsa missió la vostra; Crist va indicar-la als mortals fent la camí de ventures, remei de la Eternitat. Si la fe que os fa abnegada no os portés a escudriñar en els secrets de consciència que pugui t'nir el malalt, en els crits de rebel·lia que ofegà son pit de brau, defensor gelós dels deures per tants buitxins vils negats; si no fossiu tafanera de les reserves mentals de qui ha sofert els escarnis i ha patit la adversitat de les lleis filles dels homes, de les costums migevals, de la desventura negra que en son camí ha posat planys i n'ha escombrat l'alegria, fora el vostre comè sant i vostra fe noble i pura caldria reverenciar. Com no és així, per vergonya de la religió immoral que s'ha fet testamentària de Crist, el crucificat, vostre esplet de sacrifici relativament ufa, necessita la xurriaca, el comentari indignat, dels que saben la metzina que en vostre altruisme deixà una religió famèlica de domini entre'ls humans.

J. COSTA I POMÉS

Del aniversari d'En Jacinte Verdaguer

Davant de la tomba d'aquell varó humil al ensemps que eminent maltractat i perseguit, en la commemoració de la seva mort no hi hem vist «prohoms» agents de malura per a

les nobles causes, ni detractors que vulguessin vindicar-se ara que no els fa ja ombra i no pot posar-los en evidència, amb les pràctiques rectíssimes de les virtuts cristianes, ni els potentats que moguts per la besantació i la enveja levítiques, el foragitaren dels palaus per massa prodig en les almoïnes i extremosament ingenu en interpretar la moral, ni els de la moderna poesia catalana mancats de claretat de pensaments que sobrats, en canvi, de presunci, es vanten de representar noves evolucions literàries amb les quals aïllen les lletres, del poble, i les contrauen a cenacles, que no'l conceptuen llur mestre i el tenen oblidat i fins alguns de aqueixos pigmeus són prou agosarats per a escatir una personalitat tan gegantina. Hi havia uns infants, els acompanyants d'aqueixos, uns fills del poble, dels que tal volta serven més viva la suggestió sentimental de quan morí l'excels i soflent poeta i uns quants sincers admiradors.

Més no ens dolguem d'aqueixes ausències. Així no fou profanada tan sacratíssima memòria.

Concretem-nos a fer vots perquè essent Mossèn Cinto tan conegut dels humils, pel calvari que sofrí i la comú assequibilitat que brinden gairebé totes les seves obres, tan meritòria en les lletres que deuen ésser esplaiança i cultura populars, en passin molts més per davant de la seva tomba en els venidors aniversaris. I perquè d'elements de religió lliure n'hi acudeixin nombrosament. Mossèn Cinto fervorós catòlic és venerat no obstant per totes les tendències indiferents o d'independència en matèria religiosa, perquè a més de sacerdot exemplaríssim i de martir, adhuc en el seu misticisme líric, plau als més vitalistes per l'expressió i galania senzilles, el versificament fluidíssim, la melifluidat gens empalagos, els abundosos similis amb la Natura com a bon poeta nat a la pagesia, i els cants a la terra mare als ocells, a les flors i als infants, gales inefables de la vida.

A. F. I B.

HI HA VOTS I VOTS

amb les eleccions del passat diumenge, s'ha evidenciat una vegada més la certesa del adagi que ensenya que el que no es consola és perquè no vol.

Com sempre, s'ha donat el cas de que les diverses fraccions polítiques interessades en la lluita (?), es mostrin igualment contentes del resultat obtingut en la mateixa.

Satisfets els guanyadors. Trempats com un ginjol, els venuts. Mai la expressió enmatllada al candorós optimisme del malaguanyat Calvet, havia trobat una més encertada plasmació.

Per a que el quadre sigui complet, resulta i tot que fins els abstencionistes, els que per manament de la llei, i els que per fàstic deixarem de votar, ens sentim satisfets de la nostra obra.

D'obligar-se'ns a recomensar, uns i altres mantindriem les respectives posicions. Els partidaris del plebiscit (?) de l'Autonomia, depositant a l'urna la papereta imposada pels directors del tabernacle lligaire; els radicals, ajudant indirectament als enemics irreconciliables de la vetlla; els carlins duent el ciri en la processó electorera; l'U. N. M. provant inútilment de fer el fatxenda; nosaltres, els indiferents, els pessimistes i els desenganyats, passant-nos per sota l'axella les soflames d'uns i altres; aprofitant la bellesa i la claror del matí de juny, per a deixondir-nos en plena muntanya, sadollant-nos de llum i de flaire de ginesta.

Qui té raó en tot aquest bullit? Els qui opinen que votant an en Xo i an En Mo queda afirmada la nostra catalanitat, o els qui sostenen que sortiria Espanya enfortida d'anar a la Diputació Provincial els il·lustres Pere i Berenguera? Quants pretenen convence'ns de que podem assolir la República del fet de que s'entronizin en el casal de la Plaça de Sant Jaume aquest o l'altra indocumentat, o els que afermen la possibilitat de que la religió i la Patria resultin enaltides en decantar-nos per una o l'altra de les candidatures?

Som del parer que fet i fet, i en tant no canviïn substancialment les coses, no val la pena de que ens amohinem en escatir quin dels bàndols esmentats, està en lo just.

Per damunt de l'aspiració nacionalista, posem nosaltres el nostre amor fervent a un ideal de justícia i de llibertat. Entre la Catalunya actual i una altra subjecte als manaments de la Lliga, preferim mil cops la en que vivim, a desgrat de tots els seus defectes.

De les demés tendències embrancades en el safareig electoral, ens separa un abim impossible de salvar.

Per això en tant no hi hagi altre remei, en arribar un dia d'eleccions, mes si s'escau el tal en l'època de les darreres provincials, agafarem tranquilament els trastets i empendrem el camí de la muntanya.

En ésser a la cresta de qualsevulla de les veïnes, ens valdrem de ambdós braços, per a traçar en l'aire un gest, no gaire parlamentari, si ho volen, emperò, ben popular i expressiu.

Una manera com una altra de votar.

DESPRÉS DE LES ELECCIONS

Camí de la inefectivitat

El poble, com més va, més insensible es mostra davant de les lluites electorals. Barreges inesperades, coalicions extravagants de partits que representen, dins de la seva idiosincràcia, finalitats diverses i, a voltes, oposades, fan que la massa d'electors conscients i dignes, amb ideal definit, es mantingui inactiva. Només els manobrers, només els mancats de conviccions, només els que dins de la política cerquen satisfacció a llurs interessos, actuen amb una actuació interessada, contribuint a que de la lluita del sufragi se'n vagi fent, cada dia amb més escala: un mijà per a combatre aquesta o aquella personalitat, obeïnt a aquesta o a aquella conveniència, sense tindre en compte per a res la idealitat que la candidatura representa. I així va degenerant el concepte electoral en una mena de convencionalisme repugnant, en una manobra de política rastrera. I així es va camí de la inefectivitat.

Les eleccions provincials que acaben de tindre lloc, són d'això una plena confirmació. Nosaltres coneixem les manobres fetes a la nostra província de Lleida. Ens hem vingut preocupant de portar a cap coalicions amb partits de significació oposada, sense cuidar-nos de reforçar el nostre amb una propaganda intensa. Hem fiat més amb les conveniències de moment que amb les necessitats essencials dels nostres principis. I ha arribat un moment, moment que nosaltres ja donàvem per descomptat, en que aquells partits que, també per necessitats circumstancials s'han posat al nostre costat, han pactat amb els d'enfront i ens han privat, a darrera hora, de donar la batalla amb condicions quelcom satisfactòries. D'aquesta manera, trobant se, a la província de Lleida, ben arrelats els ideals republicans, principalment als districtes de Lleida i Balaguer, s'ha de passar per la imposició de candidats monàrquics per l'article 29. I és que els elements d'esquerra no'ns trobem organitzats. Es que hem vingut decepcionant l'ànim d'aquells correligionaris que volien anar a la lluita amb candidatures pròpies, sense substancials barreges. No hi fa res que la primera i la segona vegada sigui de derrota. Serà aquesta una derrota de moment. L'actuació digna s'afiançarà després i la victòria haurà de vindre a lograr-se. Aquest és el nostre parer.

Una de les actituds més vergonyants ha sigut la de la «Lliga». Catalunya, el setmanari de Lleida adicte a la honrada política d'En Macià, senyala amb acert, en son article de fons del dia 9, sots el títol «Una bona lliçó», aquesta actitud dels elements que amb tota despreocupació es presenten com a amics de Catalunya. Diu, entre altres coses molt raonables.

«La Lliga, quina dictadura, per grat o per força, imposa el leader economista—dictadura caciquil no menys vergonyosa que l'exercida pel govern en imposar sos candidats burlant la voluntat dels ciutadans—és la que menys perdó té en cometre aquests pasteigs, ja que fa baixar a un nivell molt rastrer les idees que diu sustentar.»

Sí; la lliçó és ben manifesta i caldria aprofitar la pel bé de la dignitat ciutadana.

En tota actuació netament d'esquerra, sense coalicions d'aquesta mena, que complin amb nosaltres. Si es preté anar a la lluita amb elements que, al nostre entendre, mai han de portar ni una engruna de benestar a Catalunya, nosaltres permanixerem a casa; quan no, serem humil, però entusiasta arma de combat enfront d'aquesta actuació. Si fins ara ens hem subjectat a la deixuplina de partit, potser davant d'una coalició que no'ns satisfaguí, sabrem trencar-la.

FERMI PALAU CASELLAS

Nota de fòra

Castellbisbal.—Tant mateix es necessita tenir mala sang per a fer certes bromes pesades com la que feren uns quants ximplers d'aquesta població. Mireu que anar a denunciar al digne corresponsal nostre, Antoni Monmany, com a terrible *contrabandista!*... Naturalment, el delegat de l'Arrendatària acompanyat de l'agutzil anà a fer un registre a casa seva i a casa dels seus parents, cercant... la perduda, puix no trobaren altre tabac que el que l'interfecte guardava a la seva petaca.

I l'autoritat i el delegat se'n entornaren amb la cúa entre cames.

Però la mala sombra ja havia fet de les seves, i la qüestió era donar un sust a la família, a mitja nit... com si es tractés d'anar a sorprendre una banda de fascinosos.

Voleu dir que tot plegat no fou obra de la gent de sagristia?

ESPURNES

Com era d'esperar, la nota característica de les eleccions provincials que tingueren lloc el passat diumenge, sigué la desanimació.

El cos electoral, cansat d'ésser joguet dels professionals de la política, prengué el plausible acord de romandre impassible davant de la lluita entaulada entre els aspirants a tindre seient en els escons de l'edifici que, en memorable jornada feu cèlebre En Pau Clarís. I és per això que sols acudiren a entregar la papereta els qui per la raó d'exercir un càrrec no podien prescindir-ne, els amics... en perspectiva d'alcantar alguna plaça... i l'aprenent de boxejador que en el desig de mostrar públicament la seva cor-pulència pretengué rompre d'un terrible cop de puny la urna instal·lada en la secció 22 del districte VI.

Els mateixos caps de brot de la *Lliga*, malgrat el triomf de la candidatura per ella patrocinada, no's recataven de dir que la cosa no era gaire esperançadora per a les batalles futures, i fins se'ls veia quelcom mal humorats. L'únic que estava entusiasmadíssim per la victòria i respirava satisfacció per tots indrets era En Puig i Cadafalch.

I és qu'ell ja havia lograt el fi de la conferència que el tenia preocupat.

No deixar la presidència de la Mancomunitat.

Segons ens assabentí un eminent doctor xino, a la Xina acaben de descobrir un remei meravellosament senzill i eficaç per a la cura de les mossegades dels gossos. Tot consisteix en aplicar damunt de la ferida sagnanta els pèls del mateix cà que us hagi clavat la dentadura.

Es tan excelent el remei, diu el doctor, que en els mil noucents noranta-nou cassos (ara ja deu haver arribat als dos mil) que jo he tingut intervenció directa en la cura, aquesta ha sigut ràpida i absolutament definitiva.

Si el doctor xino no ment i el remei és tan rebó crec que'l nostre Ajuntament suprimirà incontinent els llacers i el carretó.

Encara que jo sóc de parer que abans de pendre aital resolució procediria fer una prova en la pròpia carnadura d'aquella eminença xinesca.

Llegeixo: «Segun una observació fotogràfica del planeta Pons-Winnecke efectuada el 11 de junio a la 0 h. 40 m. de la mañana, su posición era la siguiente: Ascensión recta 22 h. 9 m. 46 s.; declinación boreal, 21° 42'. Aparece el cometa como una masa glóbular, fosforescente de unos 12 de diámetro y con condensación central. Es imperceptible a simple vista y débilmente con los gemelos. Magnitud: 7,5.

»El 15 de junio, dia que corresponderà teóricament al máximo brillo, pasará a la mínima distancia de la Tierra y del Sol; la primera equivalente a 20 millones de kilómetros y la segunda 156 millones. El cometa

continuará avanzando de uncs 8 m. diarios y disminuyendo de más de 2° en declinación».

Es cosa l'Astronomia que ni m'agrada de noi: i... pleguem, doncs, si seguia, penso que En Pons em duria tot seguit cap a Sant Boi.

TATIS

DE LA MARCA «ESCARMENTATS»

ALLÀ VAN MILIONS!

Película Profètica en tres epissodis

I L'IDEA

L'autor, com home prudent, convoca al poble a la plaça i amb simpàtica catxassa li exposa el seu pensament. —Senyors—diu—tinc un projecte d'obres, en tals condicions, que amb sols dotze mil milions podria portar-se a'efecte. En ell hi ha ferrocarrils, explotació de pedreres, grans pantanos, carreteres molts canals i ponts a mils. ¿No us sembla, homes laboriosos, que, parlant sincerament, no vaig del tot malament? (*Aplausos estrepitosos.*) ¿Creieu doncs que es de raó que emprenguem aquest camí sense vacilacions?

—Sí!
—¿No fem un disbarat?
—No!

II

JA HI SOM!

Contraient grans compromisos i fent esforços genials, surten al fi els capitals que per això son precisos. Siguem'hi!... Vinguem brigades, vinguem pals, ferros i antenes, i eines de cinquanta menes i màquines complicades. Això s'ha de foradà, aquest torrent s'ha d'omplir, barrinades per aquí excavacions per allà. Feu pas per aquest indret, gireu aquella riera, això serà carretera, allò serà una paret. I aquí hi ha un pont començat i allí un terraplè notable... Quin quadre més admirable de feconda activitat!...

III

FINAL

Passa un any... i dos... i tres, i un dia reventa el tró. Com ho tenim tot allò que se'ns havia promès? Com?... En vigor, sols se sap que hi ha, en varies encontrades, moltes obres començades, però terminada, cap.

Que van errà els pressupostos, que la nació no «ha seguit», que no s'ha tret el profit que's creia de certs impostos i que, si bé aquest revés deixa el Tresor escurat, lo millor, ben calculat, serà que no'n parlem més.

Total: un munt de raons que demostren que, en efecte, ha fracassat el projecte i s'han fos els mils milions. Milions que, per la virtut que l'or té de no esbravar-se, com fàcilment pot pensar-se, no per tothom s'han perdut.

C. GUMÀ

Proverbis malais

Allà on hi ha sucre, allà van les formigues.

Es inútil remenar l'aigua de una bota plena sense que's vessi. Per a fer bé aquesta operació és millor que la bota estigui mig buida.

Tant és que peguis al gos. De totes maneres, el gos tornarà al lloc on sap que hi ha de trobar ossos.

Si un rubí cau damunt del fang, no perd, per això, la seva brillantor.

Quan tothom crida a la vegada, no hi ha ningú que escolti.

El milà canta a duo amb el petit ocell amb l'intenció d'apoderar-se d'ell, i tot seguit menjar-se'l.

Les espigues del blat, quan més plenes de gra són, més humilment s'inclinen. Al revés, quant més buides, més tiesses se sostenen.

Perquè lladrin els gossos, s'han d'ensorrar les muntanyes?

Sense esqué no hi ha qui pesqui. Solament intenten fer-ho els amics de pescar... al vol.

Podràs governar a tota una manada de búfals, però no governaràs a un sol home.

L'ase, prou voldria ésser cavall.

El carbó no se us tornarà mai blanc encara que'l renteu amb aigua de roses.

Quan menos sopa hi ha a l'olla, més culleres posen a taula.

Allà on va l'agulla va el fil.

Aquell que's dona vergonya de demanar, va per mal camí.

El qui planta cocoters, no és fàcil que mengi del seu fruit.

La tortuga de mar pot pondre centenars d'ous, sense que ningú se'n enteri; la gallina posa un ou, i el soroll se sent de tot el poble.

D. C. i C.

Diuen de Ginebra que ha sigut descoberta la tomba de En Calvino, el famós inquisidor, victimari d'En Servet.

Tres cents anys que dormia sota terra i ningú sabia on era; només s'ho trasmetien secretament els hereus de la família.

Ara sembla que serà traslladat el cadavre. Ja cal que'l tornin a enterrar desguida; no fos cas que's despertés.

Trenta pams sota terra i una bona llosa al damunt.

Llegeixo: «El ministro de Hacienda ha acordado elevar el franqueo internacional en un cincuenta por ciento.»

Ja escrivíem poc; ara escriurem menos. Veritat és que... pel cas que en feien, els estrangers, de nosaltres!...

Dichoso aquell que tiene... En Francisquet Cambó s'ha comprat un yat. Yat... donaria jo, murriett Com quedem ara, els nacionalistes? Es a dir que l'embarques i ens deixes en terra?

A Madrid han celebrat amb gran *regocijo* la titulada «Fiesta del sainete». Ben fet, què carai!... Que's diverteixin... tot esperant la «Festa de la Tragèdia». Que ja'ls vindrà, un dia o altre, ja!...

El senyor Esteve llegeix els telegrams estrangers del *Brusi*.

«Huelga general en Munich». Ganyota de disgust i comentari: —Home, ho sento perquè s'encarirà la cervesa!...

Ara les nacions beligerants se entretenen en destruir submarins, aeroplans, canons i altres màquines de guerra.

A bona hora!... Aquí hi aniria bé una *francesita* de Gedeón: —Abans de construir-los, els tenien de haver destruït!...

Per una lletra que ha rebut un conspícuu, se sap que En La Cierva ha dit que té ganes de venir a Barcelona, però no ha fixat encara la data.

Ja fa bé, ja, de no fixar-la. I que no vingui pas per Sant Joan, que ens amargaria la *verbena*.

Ja han vist, quin formidable topament de trens?...

Un convoi damunt de l'altre, els cotxes fets estelles, morts, ferits...

I diuen que en un dels trens, en el correu, hi anava el diestro *Fortuna* i en l'altre, amb l'express, un nord americà que duia a sobre una fortuna.

Si es descuiden!... Es veu, doncs, que hi han *fortunes* que porten desgràcia!

El director general de Seguretat, el *famoso y grotesco* Millán de Priego, ofereix deu mil duros a la persona que indiqui reservadament on se troba En Casanellas.

Ja són diners. Per deu mil duros quasi bé que valdria la pena de inventar-lo.

Encara que després resultés un Casanellas de celuloide o de pasta fullosa.

Aquest número ha passat per la censura governativa

En Mella, abans de entornar-se'n a la «meseta», es va arribar fins a Vich.

Devia anar a adquirir unes quantes llonganices.

An ell sí que no li vé d'una. Perque cada discurs que engega ho és, una llonganica.

Molt satisfeta, la premsa burgesa dona la nova de una desavenència entre En Trotsky i En Lenin.

—Ara, ara va bé!—diuen. I riuen i se'n alegren estúpidament, com es riuen i s'alegren de les brutals trompades dels del *Unic* contra el *Lliure* i vice-versa.

Però això no és ni el bon amor, ni la bona pau, senyors sabatasses.

Uí, que és lluny, que és lluny, l'Arc de Sant Marí!...

Un sant Crist que canvia de domicili. Diumenge passat fou traslladat amb tota pompa el «Sant Crist de l'Estela» a l'església de Les Corts.

Amb tal motiu tots els missaires de la barriada feren una processó.

Pel camí cantaven: «Creu sagrada—creu amada, vina, vina a nostre cor».

I sembla que mossèn Jaumet, el rector de Les Corts, nou dispeser del Crist, responia a baixa veu:

«Quina rifa—se'm prepara! Això és una mina d'or!»

L'enfant terrible:

—D'on venen, mama, els nens petits?

—Es compren, fill meu.

—Això sí que no m'ho crec.

—Per què?

—Perquè els pobres són els que acostumen a tenir-ne més.

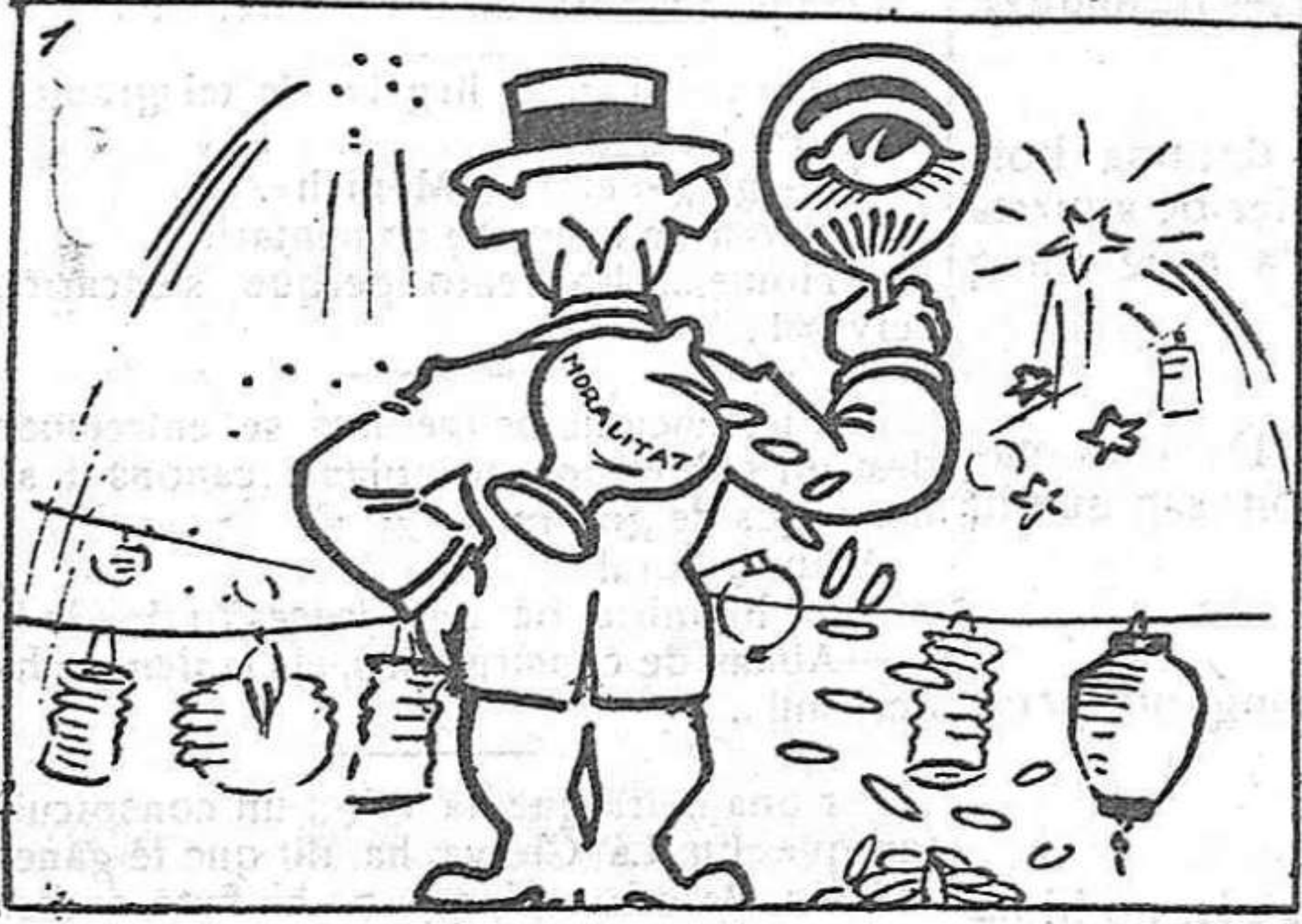
El vell Diàgoras, per la seva irreligiositat era nomenat l'ateu.

Anant per mar i durant una tempestat, els mariners volgueren tirar-lo a l'aigua perquè deien que tot era culpa de la seva poca fe.

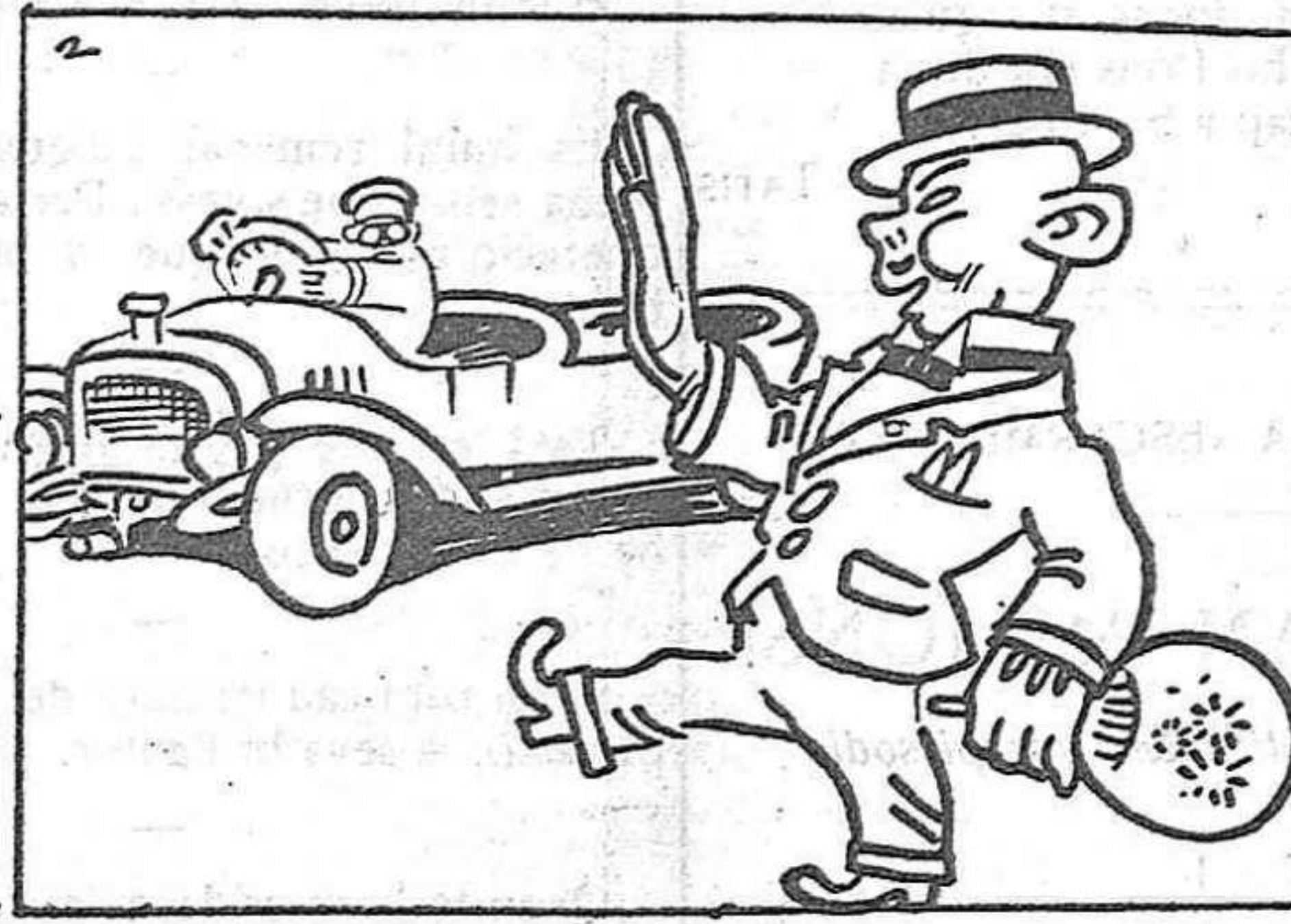
—Mireu—els digué Diàgoras,—quants vaixells corren igual perill en aquest mar. ¿Soc jo, per ventura, a dintre de tots ells?

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, CARRER del Olm, número 8

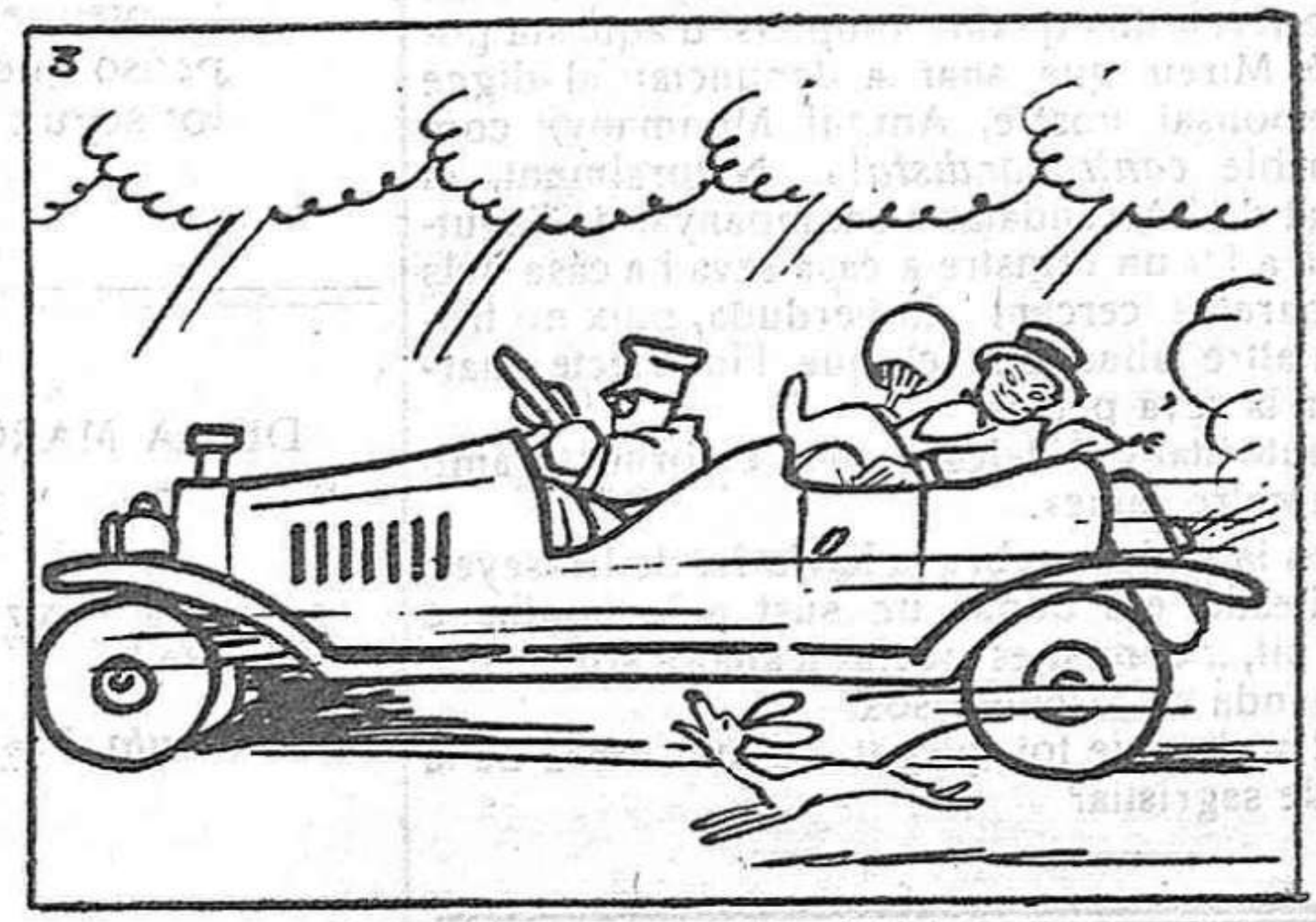
El concejal malo o una noche de San Juan aprovechada

1 Aquí verán la verbena de un ilustre regidor que todo se lo echa a l'esquena.

2 Vestido muy elegante sale por allá a las diez y sube al auto al instante.

3 Como el «auto» es de cabida, pues el muy tuno se va a buscar a la querida.

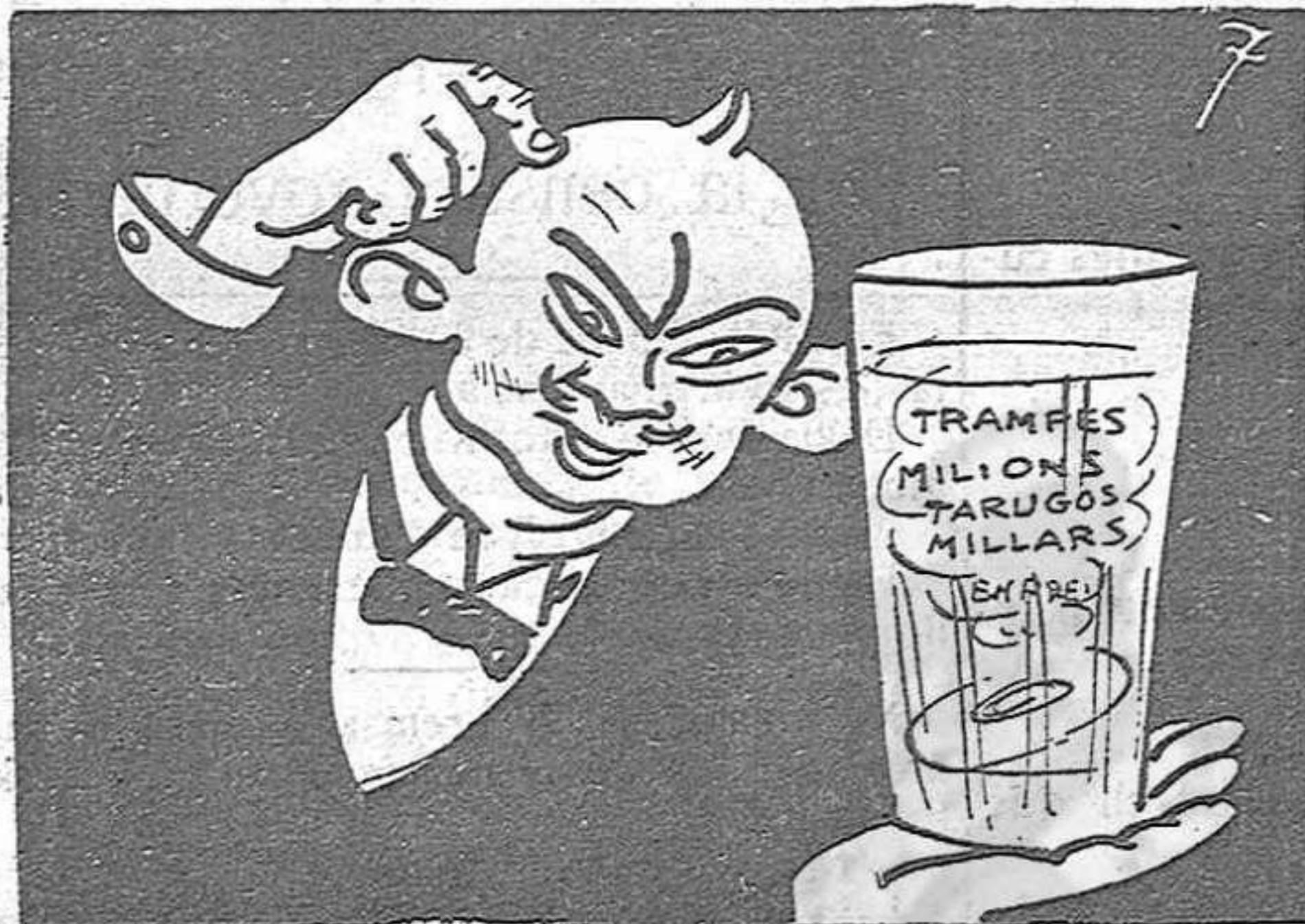
4 En la Rambla compra flores y allí le miran las niñas con ojitos seductores.

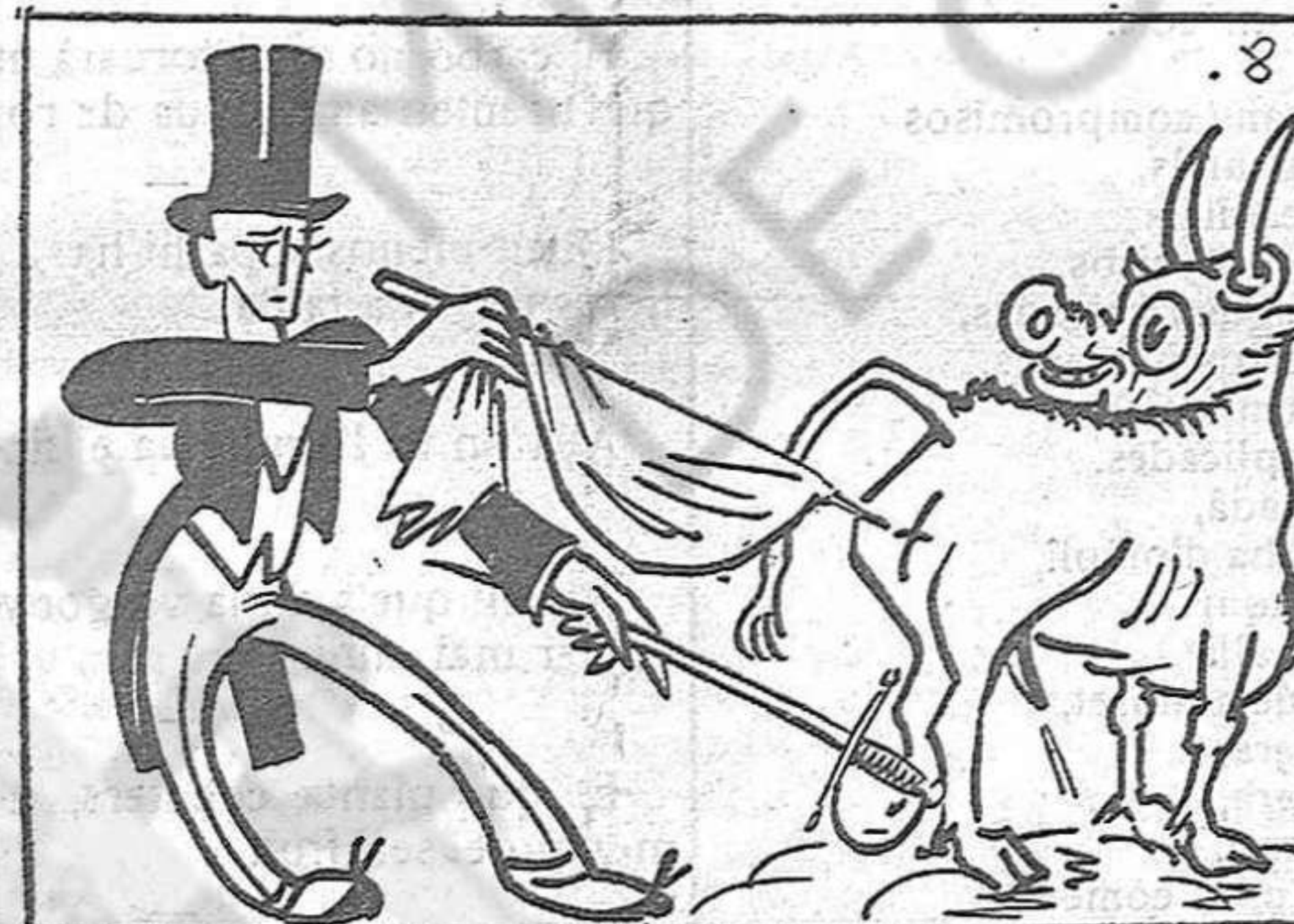
5 Un municipal le invoca y él muy agradecido le obsequia con una coca.

6 En seguida se va al Ritz y allí se hace con las damas que enseñan camas y pits.

7 Al llegar la media noche le hacen aquello del huevo y empieza allí el gran derroche.

8 Como tiene muy torera la sangre que le dió Dios, se va a ver a Llapissera.

9 Del brazo con las fulanas entra, hecho un gran señor, al nuevo Park de Las Planas.

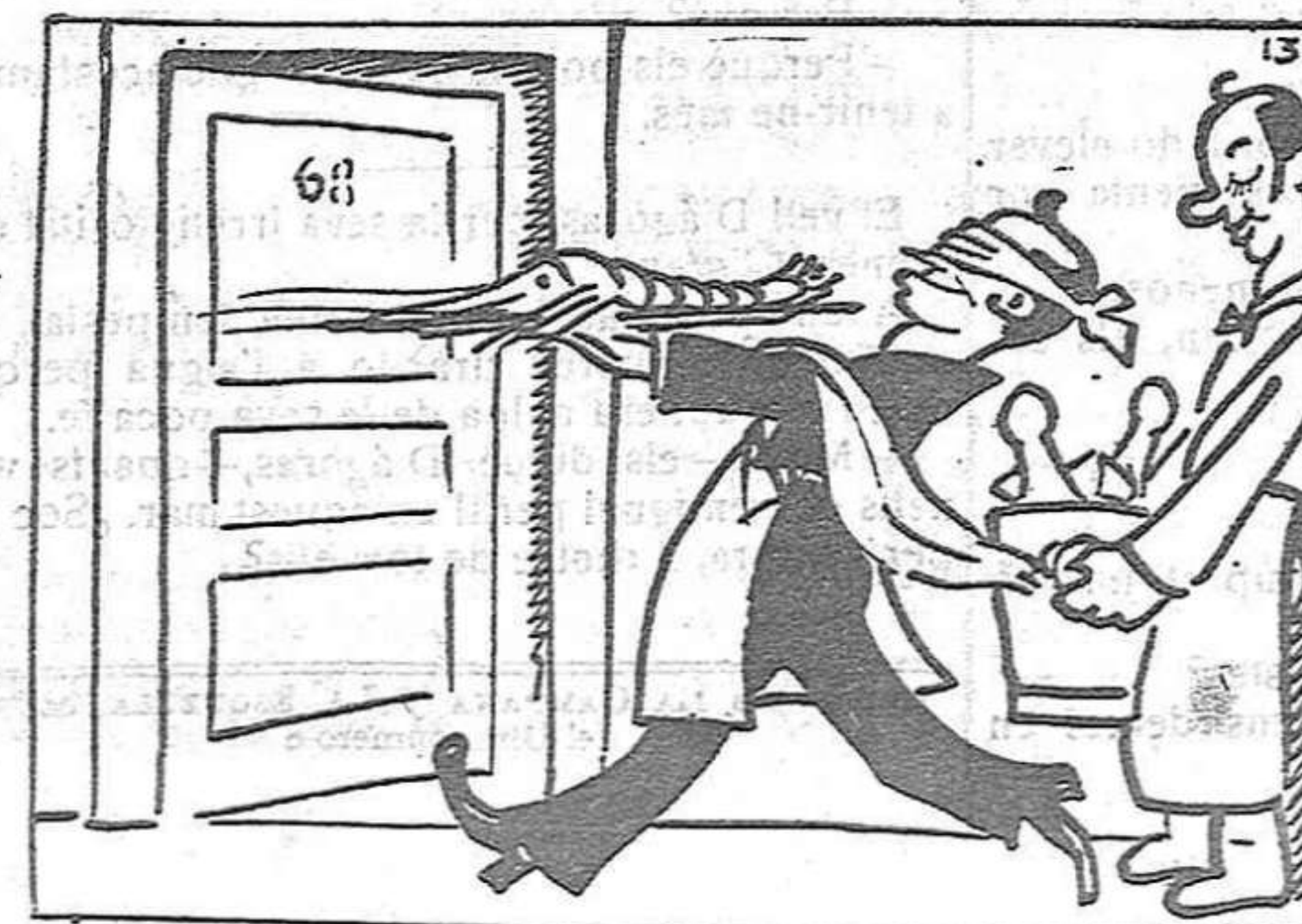
10 Luego con mucho jaleo en el Hall del Turó Park se arranca de bailoteo.

11 Con dos chicas de Sevilla se bebe en casa de «Escalaño» dos chicos de Manzanilla.

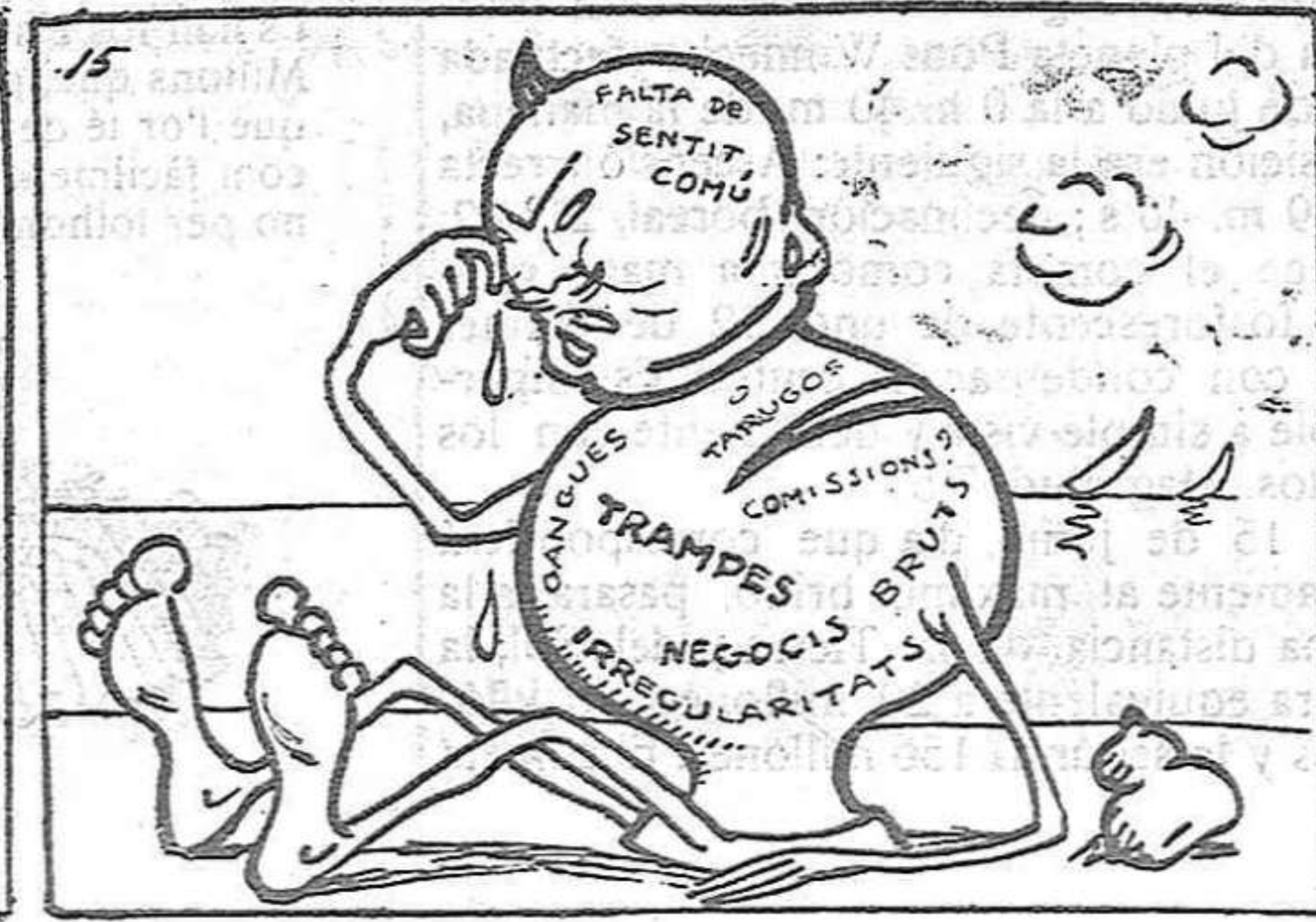
12 Dentro un bote engalanado se pasea por el puerto con una Venus al lado.

13 Luego se va a Casa Juan y hace allí un gran resopón con langosta y con champán.

14 Al fin se baña en el mar y por más que se restrega no se puede limpiar.

15 Y es porque al «buen» regidor le transparenta la caca que lleva en su interior.